

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 138/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť L., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. R. O., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 41/2010 z 5. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L., s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2011 doručená sťažnosť L., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. R. O., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tost 41/2010 z 5. januára 2011.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplýva:

«Podpísaný sťažovateľ- spoločnosť L., s.r.o.,... vystupuje ako poškodený v trestnom konaní proti obžalovanému I. T., pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., ktoré sa vedie na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 21 T 1/2003.

Dňa 12. 11. 2010 poškodený L., s.r.o. podal v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Trenčíne námietku zaujatosti proti predsedovi senátu JUDr. J. M. a členom senátu JUDr. D. E. a JUDr. J. F. z dôvodu pomeru predsedu senátu a členov senátu k prejednávanej veci. Tento pomer k veci spočíva v tom, že napriek trom zrušujúcim uzneseniam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súdu odvolacieho, kde najvyšší súd vyslovil jasný právny názor ako aj vyhodnotil dôkazy vykonané Krajským súdom v Trenčíne, títo členovia senátu trikrát po sebe rozhodli rovnako a najvyšším súdom vytýkané vady dokazovania neodstránili a právne názory najvyššieho súdu opomenuli. Za týchto okolností poškodený podávajúci námietku zaujatosti prezentoval názor, že namietaní členovia senátu sa objektívne nejavia byť spôsobilými rozhodnúť objektívne a nezaujato, pretože si po vyše 7 rokoch prejednávania veci (od podania obžaloby) a po 3 rozsudkoch, ktoré boli najvyšším súdom zrušené, vytvorili a priori taký názor na vec (spočívajúci v zhodnotení dôkazov a právnom posúdení veci), že napriek vysloveným právnym názorom najvyššieho súdu sú tu pochybnosti, či je ešte v možnostiach namietaných členov senátu rozhodnúť nepredpojato.

Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 29. 11. 2010 sp. zn. 21 T 1/2003-805 konajúc o námietke zaujatosti rozhodol tak, že predseda senátu Krajského súdu v Trenčíne JUDr. J. M. a členovia senátu JUDr. D. E. a JUDr. J. F. nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci proti obžalovanému I. T., vedenej na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 21 T 1/2003.

Na podklade sťažnosti poškodeného L., s.r.o. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 5. 1. 2011 sp. zn. 5 Tost 41/2010 napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zrušil...

Dá sa určite súhlasiť s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tom, že odlišnosť právnych názorov všeobecných súdov na rôznych stupňoch nie je možné považovať za dôvod námietky zaujatosti v zmysle § 31 ods. 1 Tr. por. Tento právny názor však nemôže mať absolútnu platnosť, a nemôže sa týkať prípadov, ako je tento - značne extrémny - prípad, keď súdu prvého stupňa je jeho rozhodnutie zrušené odvolacím súdom

tri krát za sebou za situácie, keď súd prvého stupňa opakuje tie isté chyby, ktoré mu odvolací súd vytkol, tieto neodstránil, právny názor odvolacieho súdu ignoruje a vždy rozhodne rovnako, v podstate tak, aby dal odvolaciemu súdu príčinu na zrušenie jeho rozhodnutia...

Za týchto okolností je tu jasný pomer sudcov súdu prvého stupňa k prejednávanej veci tak, ako má na mysli ust. § 31 ods. 1 Tr. por. Najvyšší súd Slovenskej republiky však v napadnutom uznesení toto zákonné ustanovenie nesprávne interpretoval, pretože jeho výklad vzhľadom na výnimočné skutkové okolnosti prípadu (zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa tri krát za sebou odvolacím súdom z rovnakých dôvodov a neodstránenie vytykaných nedostatkov súdom prvého stupňa) nie je ústavne konformný (článok 152 ods. 4 Ústavy). ...

Pomer k veci nie je pri výklade § 31 ods. 1 Tr. por. výlučne len materiálny alebo osobný záujem sudcu na výsledku prejednávanej veci, na vylúčenie sudcu pre pochybnosť o jeho nezaujatosti postačí objektívne vzbudzujúci dojem o pomere sudcu k prejednávanej veci. Najvyšší súd SR v troch zrušujúcich uzneseniach vyslovil právny názor na vec ako aj jasne vytkol vady v konaní, ktoré urobil krajský súd (v súhrne hodnotenie dôkazov vykonané krajským súdom Najvyšší súd SR označil za nepresvedčivé, nezrozumiteľné, nelogické, predčasné). Keďže napriek trom rozhodnutiam Najvyššieho súdu SR sa namietaným členom senátu nepodarilo vytykané nedostatky odstrániť ani na tretí pokus a právne názory Najvyššieho súdu SR ostali nepovšimnuté, musí sa každému rozumne uvažujúcemu poškodenému javiť, že namietaní členovia senátu už sa objektívne nejavia byť v stave nestranne rozhodnúť, takže sú tu vo vyššie naznačenom smere jasné pochybnosti o nestrannosti namietaných členov senátu.

Napokon z napadnutého uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa nikde nedá vyčítať odpoveď na podstatnú právnu otázku, či trojnásobné zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolacím súdom pre opakované a rovnaké vady konania, neodstránenie odvolacím súdom vytykaných vád, a nerešpektovanie právneho názoru odvolacieho súdu znamenajú objektívne pochybnosť o nezaujatosti sudcu pre pomer k prejednávanej veci. Preto aj z tohto hľadiska v záujme právnej istoty by mal Ústavný súd Slovenskej republiky vysloviť k danej (zjavne nenormálnej) situácii právny názor.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„Základné právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 5. 1. 2011 č. k. 5 Tost 41/2010 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 5. 1. 2011 č. k. 5 Tost 41/2010 a prikazuje mu vo veci znovu konať a rozhodnúť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný sťažovateľovi uhradiť trovy konania v sume 314,18 € na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou námietok sťažovateľky bolo tvrdenie o nezákonnosti, a tým aj ústavnej nekonformnosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 41/2010 z 5. januára 2011, pretože podľa jej názoru najvyšší súd pri rozhodovaní o námietke zaujatosti nesprávne interpretoval ustanovenie § 32 ods. 6 Trestného poriadku. Sťažovateľka sa domnievala, že najvyšší súd nemal v danej veci prihliadnuť na aplikáciu tohto zákonného ustanovenia. Podľa jej názoru skutočnosť, že predseda a členovia senátu krajského súdu ani potom, ako odvolací súd trikrát zrušil nimi prijaté rozhodnutia v trestnej veci obžalovaného, neodstránili vady konania (neúplne zistený skutkový stav veci, nedostatky v hodnotení dôkazov a podobne), vzbudzuje dôvodnú obavu, že už nebudú spôsobilí vo veci objektívne rozhodnúť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa § 564 ods. 4 Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „Trestný poriadok“) vo veciach, v ktorých bola podaná obžaloba na krajský súd na vykonanie konania v prvom stupni pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, vykoná konanie v prvom stupni príslušný krajský súd podľa doterajších predpisov. Konanie o riadnom opravnom prostriedku proti takému rozhodnutiu vykoná najvyšší súd podľa

doterajších predpisov. Rovnako sa postupuje, ak vec postúpil krajskému súdu na vykonanie konania v prvom stupni nepríslušný súd.

Podľa § 567c ods. 1 Trestného poriadku ustanovenia § 31 a § 32 sa po 31. januári 2009 použijú aj v konaniach podľa § 564 ods. 3 až 5; ustanovenia § 30 a § 31 Trestného poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2005 sa v týchto prípadoch nepoužijú.

Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 4 alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

Základné právo na súdnu ochranu zohráva v demokratickej spoločnosti natoľko závažnú úlohu, že pri rozhodovaní o podmienkach jeho uplatnenia neprichádza zo strany súdov do úvahy zužujúci výklad a ani také interpretačné postupy pri výklade procesných predpisov, ktorých následkom by mohlo byť jeho neodôvodnené, prípadne svojvoľné obmedzenie alebo odňatie. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkom konania posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné procesné predpisy a akými úvahami sa riadil pri svojom rozhodovaní o veci samej. Odôvodnenie rozhodnutí súdov tvorí v tomto smere súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu

na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Požiadavka jasného a jednoznačného odôvodnenia súdnych rozhodnutí bez ohľadu na to, či ide o meritórne rozhodnutia alebo o rozhodnutia procesnej povahy, vystupuje do popredia v prípadoch, keď sa nimi rozhoduje o uplatnení alebo ochrane základných práv a slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach (III. ÚS 28/07, III. ÚS 414/08).

V súvislosti s argumentmi sťažovateľky ústavný súd zistil, že sťažovateľka ako poškodená v konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 21 T 1/2003, predmetom ktorého je konanie o obžalobe na I. T. stíhaného za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a ods. 5 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, podala 12. novembra 2010 námietku zaujatosti proti predsedovi a členom senátu.

Obsahom vznesenej námietky zaujatosti boli predovšetkým tieto tvrdenia sťažovateľky:

«Námietku zaujatosti podávame podľa § 30 ods. 1 Tr. por. č. 141/1961 Zb. z dôvodu pomeru predsedu senátu a členov senátu k prejednávanej veci. Tento pomer k veci spočíva v tom, že napriek trom zrušujúcim uzneseniam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súdu odvolacieho, kde najvyšší súd vyslovil jasný právny názor ako aj vyhodnotil dôkazy vykonané Krajským súdom v Trenčíne, títo členovia senátu trikrát po sebe rozhodli rovnako a najvyšším súdom vytýkané vady dokazovania neodstránili a právne názory najvyššieho súdu opomenuli. Za týchto okolností sme toho názoru, že namietaní členovia senátu sa objektívne nejavia byť spôsobilými rozhodnúť objektívne a nezaujato, pretože si po vyše 7 rokoch prejednávania veci (od podania obžaloby) a po 3 rozsudkoch, ktoré boli najvyšším súdom zrušené, vytvorili a priori taký názor na vec (spočívajúci v zhodnotení dôkazov a právnom posúdení veci), že napriek vysloveným právnym názorom najvyššieho súdu máme pochybnosti, či je ešte v možnostiach namietaných členov senátu rozhodnúť nepredpojato.»

O vznesenej námietke zaujatosti rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 21 T 1/2003 z 29. novembra 2010 tak, že predseda a členovia senátu nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v danej trestnej veci.

Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka sťažnosť, v ktorej predostrela v podstate totožné argumenty, aké uviedla vo vznesenej námietke zaujatosti. O jej sťažnosti rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Tost 41/2010 z 5. januára 2011 tak, že napadnuté rozhodnutie zrušil.

V označenom rozhodnutí najvyšší súd konštatoval:

«Na Krajský súd v Trenčíne bola 25. marca 2003 podaná obžaloba na, v tom čase, obvineného I. T. pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, pričom ako poškodená strana v konaní vystupuje L. s. r. o. S., zastúpená splnomocnencom JUDr. R. O.

Splnomocnenec poškodenej strany písomným podaním z 12. novembra 2010 vzniesol námietku zaujatosti voči predsedovi senátu JUDr. J. M. a členom senátu JUDr. D. E. a JUDr. J. F.

Túto námietku zaujatosti odôvodnil pomerom vyššie uvedených sudcov k veci tým, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už trikrát zrušil meritórne rozhodnutie tohto senátu o podanej obžalobe, pričom vyslovil jasný právny názor, napriek tomu títo sudcovia Krajského súdu v Trenčíne vytýkané chyby dokazovania neodstránili a právne názory odvolacieho súdu opomenuli.

Za týchto okolností dospel k názoru, že namietaní členovia senátu sa objektívne nejavia byť spôsobilí rozhodnúť vo veci objektívne a nezaujato, pričom v tomto smere argumentoval aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že Krajský súd v Trenčíne postupoval v súlade so zákonom, keď vznesenú námietku zaujatosti vzhľadom na § 567c ods. 1 Tr. por. účinný od 1. februára 2009 právne posúdil podľa ustanovení Trestného poriadku účinných od 1. januára 2006.

Pochybil však, keď o vznesenej námietke zaujatosti vôbec konal, keďže jednak jej dôvodom bol len procesný postup súdu v konaní, a jednak táto bola založená na iných dôvodoch ako na dôvodoch podľa § 31 Tr. por...

Rozdielnosť právnych názorov súdu na prejednávanú trestnú vec na jednej strane a procesných strán na druhej strane, pokiaľ ide o právne otázky, ktoré sa majú riešiť,

nemôže byť bez konkretizovania relevantných skutočností z hľadiska § 31 ods. 1 Tr. por. podkladom na vznesenie námietky zaujatosti konkrétneho sudcu alebo sudcov, lebo neodôvodňujú ich zaujatosť zo zákonom predpokladaných dôvodov, t. j. pre pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Ani odlišnosť právnych názorov všeobecných súdov na rôznych stupňoch nie je možné považovať za dôvod námietky zaujatosti v zmysle § 31 ods. 1 Tr. por. ...

Vzhľadom na to, že splnomocnenec poškodeného vo vznesenej námietke zaujatosti neuviedol žiadne dôvody podľa § 31, resp. namietal iba procesný postup súdu v tomto konaní, Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podanej sťažnosti napadnuté uznesenie podľa § 194 ods. 1 Tr. por. zrušil, pretože Krajský súd v Trenčíne o tejto námietke zaujatosti nemal vôbec konať a rozhodnúť.»

Posúdením obsahu námietok sťažovateľky vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu dospel ústavný súd k záveru, že tieto sa javia byť zjavne neopodstatnené.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a hoci v odôvodnení uznesenia označil § 32 ods. 6 Trestného poriadku ako § 31 ods. 6 Trestného poriadku, vzhľadom na citáciu tohto zákonného ustanovenia, ktoré v uznesení aj použil, pričom jeho obsahom a podstatou sa zaoberal, niet pochyb o tom, že išlo len o zrejmú chybu v písaní.

Ústavný súd sa nedomnieva, aby najvyšší súd dostatočným spôsobom nepredstavil právnu úpravu, z ktorej vychádzal, svoje myšlienkové pochody, skutkové zistenia a prijaté závery.

Ústavný súd nemôže prisvedčiť tvrdeniam sťažovateľky, že z rozhodnutia najvyššieho súdu nie je ani zrejmé, či trojnásobné zrušenie rozhodnutí krajského súdu najvyšším súdom pre opakované vady konania nedávajú dôvod na pochybnosti o tom, že senát krajského súdu v totožnom zložení bude spôsobilý vec objektívne rozhodnúť. Na tomto mieste považuje ústavný súd za podstatné uviesť, že k tomuto argumentu

sťažovateľky sa najvyšší súd vyjadril síce okrajovo, ale predsa, keď uviedol, že rozdielnosť názorov vo veci konajúceho súdu a procesných strán na riešenie právnych otázok v rámci prejednávanej veci nemôže byť bez špecifikácie dôvodov, aké predpokladá § 31 ods. 1 Trestného poriadku, podkladom na vznesenie námietky zaujatosti.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že dôvody, ktoré uvádzala sťažovateľka v rámci námietky zaujatosti a ktoré spočívajú v tom, že objektivita senátu krajského súdu je spochybňovaná len preto, že tento senát aj napriek pochybeniam, ktoré mu vytýkal odvolací súd, tieto vady neodstránil, nemôžu byť v okolnostiach daného prípadu predmetom rozhodovania o námietke zaujatosti.

Ústavný súd zistil, že najvyšší (odvolací) súd vo vzťahu k rozhodnutiam krajského súdu konajúceho o obžalobe vytýkal tomuto súdu neúplné zistenie skutkového stavu, nevysporiadanie sa so všetkými skutočnosťami významnými pre rozhodnutie, potrebu opakovania dôkazov a vykonania ďalších dôkazov, nesprávne hodnotenie dôkazov a s tým súvisiace nepresvedčivé a predčasné závery.

Postup všeobecného súdu konajúceho na základe obžaloby o otázkach viny a trestu upravuje právna norma trestného procesu, a tou je Trestný poriadok. Ten už vo svojom ustanovení § 2 zakotvuje základné zásady, ktorými sú orgány činné v trestnom konaní a súdy povinné sa riadiť. V rámci zásad Trestný poriadok ukladá orgánom verejnej moci konať z úradnej povinnosti, veci prejednávať spravodlivo a v primeranej lehote, náležite zisťovať skutkový stav, vykonávať dokazovanie, objasňovať okolnosti svedčiace v prospech obvineného, ako aj v jeho neprospech, zároveň stanovuje, ako je potrebné hodnotiť dôkazy a podobne. Podrobnejší postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov upravuje Trestný poriadok v jednotlivých častiach, hlavách, dieloch a paragrafoch (napr. dokazovanie – § 119 a násl. šiestej hlavy prvej časti alebo § 258 a násl. tretieho dielu tretej hlavy tretej časti). Súčasťou procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdov pri zisťovaní trestných činov a pri spravodlivom potrestaní páchatel'ov je aj proces dokazovania, ktorého cieľom je náležité objasnenie veci. V rámci tohto procesu orgány

verejnej moci okrem iného zisťujú skutkový stav, obstarávajú dôkazy, hodnotia ich a prijímajú závery.

Ak teda sťažovateľka tvrdila, že dôvodom námietky zaujatosti voči predsedovi a členom senátu krajského súdu je skutočnosť, že tento senát vzhľadom na trikrát zrušené rozhodnutia v rámci odvolacieho konania pre opakované vady súvisiace s dokazovaním nebude spôsobilý ďalej objektívne rozhodnúť, a najvyšší súd vyhodnotil, že o takej námietke sa nemalo s poukazom na § 32 ods. 6 Trestného poriadku konať, rozhodol spôsobom súladným so zákonom. Ústavný súd je toho názoru, že uvedenou námietkou sťažovateľka prejavovala nespokojnosť s procesným postupom senátu krajského súdu, ktorý s poukazom na § 32 ods. 6 Trestného poriadku nemôže byť sám osebe podkladom na rozhodovanie o námietke zaujatosti.

Vychádzajúc z uvedených skutočností dospel ústavný súd k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je potrebné hodnotiť ako rozhodnutie spĺňajúce všetky kritériá zákonnosti a ústavnej konformnosti, a preto sťažnosť sťažovateľky už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky v nej nastolenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2011